
ТЕМА VI

НЕЗВАНИЧНЕ ОБЛИКЕ ОБРАЗОВАЊА

ВАЉА САГЛЕДАТИ НЕ САМО КАО ДОПУНУ
ЗВАНИЧНОГ ОБРАЗОВНОГ СИСТЕМА

НЕГО И КАО ЊЕГОВУ КРИТИКУ

Спокој, Сузана Страценски

ТРЕЋА НАГРАДА 12. БЕОКУЛИС-а: ФОТОГРАФИЈА
Галерија КУЛОАР Математичка гимназија Београд
Школа за дизајн *Богдан Шупут* Нови Сад
Ментор: проф. Лаура Лимбургер

ΟΓΛΕΔΑΛΟ

ОБЕЗДУХОВЉЕНОСТ НАУКЕ ПОСТМОДЕРНОГ ДОБА

Наука је необична појава у људском искуству. Рационална је, али почива на вери. Није мит, али ипак то постаје. Није магија, али ствара чуда. Упознаје делове стварности, али јој суштина измиче. ” Хомо сапиенс је од свог настанка у борби за задовољење својих потреба, вођен нагоном за преживљавање, стицао искуства, прва знања које из данашње перспективе не бисмо сврстали у науку. Код таквог бића свијест о себи и околини није била довољно развијена, било је природно да је оно такво морало емпиријски учити да би преживјело. Посматрањем, понављањем, човјек је доводио појаве у везу, око сваке недокучивости стварајући култ природе, удишући му метафизичку димензију.

Међутим, тако је и до данас – човјек стално мора учити да би преживио. Синоним за учење неоспорно је школа, храм знања. Етимолошки гледано ријеч образовање потиче од образовати и образ, значи формирати човјека као биће које умије да мисли и да се понаша у складу са нормама, усвајајући племенита начела човјечанства. Но, да ли један тако одговоран задатак као што је учење - својеврсно оруђе за преживљавање, можемо тако немарно предати једној институцији, па макар то била и школа. Мислим да је то крајње безобзирно према самом себи, уколико у жељи да збацимо одговорност са себе, сву обавезу збацимо на школу. Мислим да је погрешно одрицати се потребе да ми лично радимо на себи и растемо независно од формалног образовања. Пиндар, антички мислилац, нам поручује да постанемо оно што јесмо. Толико смо различити да је наивно мислити да постоји универзални пут образовања за све нас. Слободно вријеме је можда оно кључно за наш развој, можда битније од времена испуњеног наметнутим школским обавезама. Чињеница је да се времена мијењају, потребе младих у коријену остају исте са нешто другачијом манифестацијом него прије педесет година и природно је да образовни систем како би био одговарајући и успјешно вршио своју дужност, мора да се мијења и прилагођава. Много тога у данашњој настави чини заоставштину преузетог

ОГЛЕДАЛО

руског социјалистичког образовног система. Млади људи морају да схвате да у доба у ком живе морају стално да уче да би држали корак с временом и да је ово ера када сами морамо да се боримо за знање и да сами себе подучавамо. Тужна истина је да се свијет мијења вртоглавом брзином и да занимања за која се школујемо данас, можда и неће постојати када завршимо своје формално образовање. Зато не смијемо бити уљљкани комфором оног „довољног” које се сервира као формално образовање и не смијемо бити слијепи за широк дијапазон свих осталих вјештина и знања који че нас учинити флексибилним и подесним за живот у овом времену. Сходно интересовању, учење се не односи само на продубљивање знања из наставних предмета, него на формирање сопствене личности кроз социјални контакт, семинаре, радионице, кампове и путовања. Себи не би требало да дозволимо једнообразност и шаблон у понашању, као и неосјетљивост на проблеме савременог друштва. Наука је неодвојив и близак појам учењу.

Древне цивилизације Асирци, Грци, Вавилонци, Кинези покушавали су изаћи из емпирије, стварајући апстрактне моделе - у првом реду кроз геометрију. Знања су имала практичну примјењиву страну у побољшању живота, на рачун поковања и зауздавања природе. Грчки мислиоци, прије свих и сам Аристотел, правио је јасну разлику између науке као духовне дисциплине и практичног знања занатлија

Уживајући термин духовне дисциплине, наука је почела живјети несметано сама за себе као посредник између људи, видљивог и невидљивог. Данашња наука је заточеник корпорација, војних института, приватних лабораторија, украдена је од духа и укаљана у блату људских потреба. Данашња наука је симбиоза економије, образовања и амбиција без духовног интереса. Данашња наука се ослања на непосредну корисност, макијавелистичку етику и строг прагматизам. Многе проналазаче и научнике уништило је то што су повјеровали за себе да су ”надљуди”. Замка је мислити да они ученији имају одређени морални имунитете и луксуз ниподаштавања мање учених.

Добар човјек је опште усвојени морални идеал, то је онај који се свјесније и скрупулозније поковава признатим моралним законима. Ниче сматра да човјек што презреније гледа на моралне законе људског друштва, то више заслужује титулу натчовјека. Човјек се цијели живот учи одговорности.

Сартр је сматрао да бити одговоран, значи имати човјечанство пред очима. Одговорност почиње на једној једноставној способности које има само људско биће, а то је да да предност другоме. Знање не може бити морално индиферентно. Савремени свијет, у коме главну вриједност има власништво, је свијет у ком нема мјеста за оне који трагају за коначним истинама, без одговорности према тим одговорима.

ОГЛЕДАЛО

Стицање знања без оплемењивање духа и стицања хуманистичких алтруистичких погледа, непотпуно је, и пријетеће како за појединца тако и за цјелокупно човјечанство. Научник треба да се разликује од машине или научно образованог мајстора. Он осим развијеног осјећаја за анализу, закључивање, запажање и обраду података, мора своје визионарске капацитете радијално усмјерити освјетљући и оплемењујући своју духовну страну.

Савремена криза најбоље се може објаснити као криза духа, људске свијести и морала. Упадљив је несклад између досадашњег степена развијене свијести, етичког понашања човјека и захтјева технократије, што је посљедица непотпуног и једностраног учења. Проблем данашњице - еколошка криза, највиђљивија је посљедица обездуховљене науке и непотпуног образовања личности, која је почела у тренутку када је природа изгубила своју сакралност у људској култури. Утилитарној филозофији инструментализације ума упорно измиче суштина живота и димензија будућности. Одговоран научник, апостол свјетлости и будућности, не смије да буде оперант коме знање служи као занат и оруђе пуке бруталности. Наука је заправо Прометејева ватра, апсолутни дар, она не смије постати жртва искривљене људске природе.

Пупин човјека који покушава да открије и спозна свијет око себе види као скромног послушничача скривених шапата природе који покушава да открије њихово скривено значење. Кад год успје у томе, он проналази да је сваки од тих шапата једно божанско саопштење, једна мрва бескрајне истине, која је БОГ. Њутн, Фарадеј и други пророци у науци и филозофији, дали су нам управо те мрве бескрајне истине. Човјек никад није био оволико моћан, а истовремено немоћан као данас. Он је једино биће у биосфери способно да поништи услове сопствене егзистенције и услове живота уопште.

Један од најпродуховљенијих умова 20. вијека, Рабиндранат Тагоре нам поручује: „Цивилизацији не смијемо судити и цијенити је на темељу тога колику је моћ остварила, већ по томе колику је у својим законима и ђелима изразила љубав према човјеку.“ Данас је вријеме, кад унутар једног бића имамо апсолутног генија и моралног црва, гдје на клацкалици апсолутну превагу има заслијепљено знање. Чини се да што је већа способност да достигнемо висине и истине космоса, ми се том истом способношћу стропоштавамо у бесповратну јаму огрезлости у таштини, самољубљу, вољи за моћ и коначној аутодеструкцији.

Формално и неформално образовање нису ривали. Формално образовање нам даје темељ за сазнавање свијета, које нам помало открива и диже засторе са очију, даје тек обресе и контуре апстрактних знања, даје нам подстрек да ширимо још нејака крила трагајући за истинама. Оно је фундаментално, кључно, оно је не-

ОГЛЕДАЛО

замјенљиво и неопходно, али не и довољно. Ту се јавља потреба за незваничних обликом образовања, које ваја, глача и бруси ону не-обликовану масу знања, стварајући од нас мислећа бића способна да се на најбољи начин носе са тековинама долазећег доба.

Ивана Пијетловић

Гимназија Филип Вишњић, Бијељина

Ментор: проф. Гордан Живић

У ТОРУ ПРЕД ПЛАСТОВИМА САДРЖАЈА

Прва награда 8. БЕОПС-а

Када баке у аутобусу почну да критикују моје вршњаке и мене због најразличитијих ствари (од недостатка васпитања до речника изазваног хроничним нечитањем) оне често заборављају једно – туже нас без основа. Ако завирите у кућну библиотеку било кога од мојих другара из генерације видећете да је она итекако испуњена причама које нас у тренутку занимају. Погледајте иза себе у биоскопској сали и приметите сачицу тинејџера како се смеју. Исто важи и за музеје. Једном прескочите ућуткавање омладинца реченицом „Шта ти, мали, знаш?” када говори о политичком или културном проблему и открићете да *мали* заправо много зна.

Уместо што на седам сати проведених у тупом слушању излизаних предавања, без права на тражење речи, а камоли супротстављања стандардном мишљењу, додајете још и још часова, без адекватне бриге и размишљања о чињеници да, како наводи *Гардијан*, пажња просечног тинејџера траје од четрдесет осам до осамдесет минута, предлажем нешто друго. Узмимо неке средње школе за узор, као што су Земунска гимназија, Железничка-техничка школа, Економска школа итд., и поведимо се њиховом идејом о блок настави. Само што уместо узастопних шест часова једног истог предмета, који су довољни да се и највећи ентузијаста засити, предлажем посету некој установи културе. Овакав вид школског дана пријаће и професорима и ученицима, јер им допушта да се одморе од рутине и уживају у уметности.

Питала сам своје вршњаке (из различитих школа) да ли их и колико често професори воде у позориште. Њихов одговор је у већини случајева био никад, али и да и сами често одбијају да иду са професором у позориште јер су у понуди увек представе далеке нашем узрасту и интересовањима. Зато младима, који су изузетна мислећа бића, треба дати прилику и одговорност да сами бирају вид

ОГЛЕДАЛО

културе који их занима. На професору је да се постара да се ради о култури вредној упијања, али и да буде отворен за нове идеје и предлоге који њима можда делују шашаво.

Потцењивање ђака не води ничему. Подсмевање одраслих нашем непосећивању галерија је бескорисно и непотребно. Онај ко примети да су му ученици недовољно културно образовани има неодложну обавезу да то образовање допуни и поправи. Млади нису деца, већ људи, спремни на критичко размишљање, које ако се не оствари у критиковању уметности, мораће своју критику да пребаци на вас. Дозволите себи да поверујете да када се сусретну очи у очи са писцем, млади имају питања којих се ни највештији и најсмелији новинари не би досетили. Тражим од Министарства просвете да се младима отворе врата културе која ће нам отворити видике и размахнути крила, уместо што као у тору седимо пред пластовима садржаја. Ми бисмо да будемо креатори, мислиоци, а не послушници.

Уколико се лепим стваралаштвом не утиче на карактер мојих глинених другара и мене, обликоваће нас погрешне ствари. Ако се већ у школама држимо норми попут правила облачења и школског језика, фер је да заузврат школа испуни своју обавезу у образовању својих ђака, који ће кроз коју годину као велики људи представљати своје знање. Тешко тада оном професору, који је на своје ђаке трошио само четрдесет пет минута бледог, досадног предавања, јер он своје ученике ништа није ни научио. Сваки уџбеник ће нам испричати дефиниције и термине, али ниједан нам неће рећи о пријатељству, љубави, патњи и како се изборити са тим. Једини начин да то сазнамо је кроз разговор и, погађате, кроз уметност. Зато, дозволите професорима мање часова, а више времена за вајање личности ђака.

На крају крајева, свака школа поносно износи погачу на дан Светог Саве. Он је међу учитељима оно што је Хипократ међу докторима, и сви запослени у образовању прећутно полагају његову заклетву. Он није држао предавања и очекивао декламавања. Остао је упамћен као оснивач наше културе чију ћемо стазу следити. На крају крајева, нама светосавцима није довољно да само декламујемо о прошлом времену – ми хоћемо да оставимо свој траг у нашем времену.

Јана Рокић

Десета гимназија Михајло Пупин, Београд

Ментор: проф. Кристина Рајић

ДОКАЗИ У ВАННАСТАВНИМ ПРОГРАМИМА

Првих двадесет година провео сам учећи.
Других двадесет година провео сам учећи друге
ономе што сам научио.
Трећих двадесет година размишљао сам о ономе
што сам до тада научио.
Последњих двадесет година ћутим – јер ни у шта
што сам научио нисам сигуран”,
речи су великог филозофа.
Верујете,
или не верујете.
У реч божију.
У реч родитељевоу.
У реч учитељевоу.
Јер, на почетку беше веровање.
Затим дође сумња.
Јесмо ли од Бога створени,
или смо од мајмуна постали?

Да ли је планета равна,
округла,
или шупља?
Јесмо ли се доселили,
или смо одувек били овде,
на планети,
на Балкану?

Да ли је Тесла био геније,
или нешто више од тога?
Да ли је Ева морала да загризе јабуку знања,
или су могли вечно да живе у рају?
Да ли је све релативно,
или има нечег сигурног и у знању?
И како до знања?
Веровањем, сумњом, или мишљењем?

ОГЛЕДАЛО

Јер...
На почетку беше реч.
Енергија.
Вибрација.
Дакле ништа сигурно и чврсто да га стиснеш и
задржиш се.

А опет, у празнини универзума,
у којој галаксије изгледају као зрнца песка,
шта је то сигурно да га стиснеш и задржиш,
осим енергије,
која ниоткуд настаје
и жеље за знањем која никад не престаје?

Они који у младости нису знатижељни немају
душу.
Они који у старости постају сумњичави немају
памет.
Смемо ли бити и знатижељни и сумњичави,
још док смо млади?
Морамо!
Јер, сваки пут кад се млади и старији не слажу,
око суштинских ствари,
на крају су увек у праву млади.
То је биолошка истина,
рекао је мом оцу давно,
његов први учитељ,
а мени отац пренео.
Учио ме је све до сада
да све проверим,
пре него што поверујем
и прихватим.

И зато,
у име нас младих тражим од старијих,
да сва знања, која нам екс катедра преносе,
докажу, у ваннаставним програмима.
Тек тада ћемо у њих поверовати.
Ко разуме – схватиће.

Магдалена Сувачки

Земунска гимназија, Београд
Ментор: проф. Зорица Перовић

ОГЛЕДАЛО

Милош Глеђа

УЧЕНИК КОЈИ ВОЛИ СВОЈУ ШКОЛУ...
Гимназија *Јован Јовановић Змај* Нови Сад
Ментор: проф. Александар Турукало

Бојана Ивановић

УЧЕНИК КОЈИ ВОЛИ СВОЈУ ШКОЛУ...
Медицинска школа *Београд* Београд
Ментор: проф. Драган Самарџић

Анастасија Митов

БОЉЕ ЈЕ НА ВИШЕМ МЕСТУ БИТИ ОСРЕДЊИ...
Медицинска школа *Београд* Београд
Ментор: проф. Драган Самарџић

Нису успели да доставе *Огледалу*
писане беседе

12
ВЕ
ОК
УЛ
ИС

12. БЕОКУЛИС

БЕОГРАДСКИ КУЛОАРОВ
ЛИКОВНИ ИЗРАЗ СРЕДЊОШКОЛАЦА

Галерија **КУЛОАР**
Математичка гимназија
Краљице Наталије 37
Београд
mg.edu.rs

Директор:
Мирјана Катић

Уредник БЕОКУЛИС-а
Радивоје Благојевић

Сарадници:
Јелена Нововић
Љиљана Маловић Козић
Олгица Рајић
Весна Прцовић
Ивана Станковић
Гордана Томашевић
Предраг Ђукњић
Александар Куновац
Горан Обрадовић
Борис Чистопољски
Жарко Јањић

Дизајн каталога:
Лука Тилингер

Стручни жири
12. БЕОКУЛИС-а:
Милилица Ракоњац
сликар, председник
Жирија за ликовни рад

Лука Тилингер
графичар гњиге,
председник Жирија
за фотографију

Радивоје Благојевић
социолог уметности

Информационо друштво

БЛАГОВЕСТ

УЧЕНИЦИ - АУТОРИ

Викторија Амићић
Марија Баликов
Милош Благојевић
Марија Богићевић
Сашка Бојић
Ђина Бојанић
Симон Брајковић
Милица Биговић
Анђела Бубоња
Бојана Бурић
Анђела Бучић
Хелена Величковић
Данијел Влах
Софија Вујошевић
Кристина Гирева
Борјана Голубовић
Христина Горгијева
Ренато Гузеј
Димитрије Деспотовски
Борко Доповић
Јана Дуговић
Анђела Дурутовић
Јана Ђорђевић
Снежана Ђорђевић
Јана Жикић
Оливере Жугић
Лејла Зунђа
Мина Јовановић
Сара Јурошевић
Марко Килибарда
Ања Ковач
Ања Кустудија
Срефана Латновић
Марио Либенко
Николина Љиљанић
Матеја Марић
Ксенија Марјановић
Јелена Марковић
Марко Марковић
Филип Матуновић
Кристина Мацановић
Сташа Маћешкић

Јелена Миловановић
Теодора Мирдита
Саша Митровић
Ивана Хие Мишкулин
Петар Мрдак
Софија Недељковић
Рина Недовић
Лиса Ниманбегу
Јелена Павловић
Сандро Параџић
Стеван Пешић
Борко Поповић
Ирина Поповић
Лана Поповић
Марта Поповић
Теодора Раичевић
Кристина Ристић
Итана Самарџић
Марко Сарамандић
Милена Седлан
Миа Секулић
Тамара Сикинић
Александра Сосунова
Лана Станишић
Софија Стијовић
Ленка Стојанов
Тамара Стојановић
Анастасија Стојковић
Сузана Страценски
Ђорђе Таминџија
Магдалена Тошић
Душица Трцета
Марко Ђоровић
Милан Ђургуз
Тамара Фемиц
Сергио Фриц
Јосипа Челановић
Санда Чистопољски
Нино Шафар
Ања Штрбац
Лука Шуберт

ПРОФЕСОРИ - МЕНТОРИ

Соња Ардан
Радивоје Благојевић
Миодраг Вучковић
Мирјана Вучковић
Александра Дрљача
Срђан Илинчић
Давид Карасман
Марија Ковачевић
Јана Конатар
Лаура Лимбургер

Вукан Ломпар
Биљана Марковић Крагуљац
Драгана Николић
Емира Омерагић
Јелена Радовић
Милица Ракоњац
Оливера Станковић Петровић
Мирјана Ђерић
Борис Чистопољски
Марина Чудов

ШКОЛЕ 12. БЕОКУЛИС-а

1. Уметничка школа, Ниш
2. Гимназија, Врњачка Бања
3. Техничка школа *Милева Марић Ајнштајн*, Нови Сад
4. Школа за дизајн *Бојдан Шуйић*, Нови Сад
5. Средњошколски центар *Никола Тесла*, Брод
6. Средња ликовна школа *Петар Лубарда*, Цетиње
7. Друга гимназија, Сарајево
8. Средња школа примјењених умјетности, Сарајево
9. Гимназија *Андреје Мохоровчића*, Ријека
10. Школа за дизајн, Београд
11. Прва београдска гимназија, Београд
12. Девета гимназија *Михаило Пејровић Алас*, Београд
13. Математичка гимназија, Београд

МЕТОДИЧКЕ НОВИНЕ ОСТВАРЕНЕ У ПРОЦЕСУ НАСТАВЕ

Ликовни радови који су стигли као одзив на конкурс 12. БЕОКУЛИС-а Галерије КУЛОАР Математичке гимназије у Београду још једном потврђују настојања ликовних педагога да очувају и афирмишу вредности креативног процеса ученика. Настава практикована као својеврсна дидактичка уметност осим естетске има и веома важну етичку вредност. Она, осим што је врста иницијације у подручје ликовног изражавања, отвара могућност достизања вредности индивидуалног стварања у свим областима изражавања.

На конкурс су стигли радови који припадају области ликовних и примењених уметности. Осим класичних ликовних и фотографских техника, међу приспелим радовима приметан је и немали број радова који су урађени техникама што припадају новим, проширеним, медијима. Стога БЕОКУЛИС изложба ученичких радова пружа могућност увида у методичке новине остварене у процесу наставе. Ова изложба, као калеидоскоп експресије, имагинације и спознаје, јесте наговештај будућности ликовне уметности и позив публици да се оствари као њен кокреатор.

Награђени и похваљени радови изабрани су у веома јакој конкуренцији радова који су по ликовним квалитетима веома успешни. Награде су додељене у две категорије: Ликовни рад и Фотографија.

У категорији Ликовни рад жири је донео одлуку да додели две равноправне прве награде Сашки Бојић и Теодори Раичевић. Друга награда је припала Марији Богићевић. Трећа награда је припала Оливери Жућић.

Образложење одлуке жирија

Рад Сашке Бојић оставља утисак зрелог владања техником акрилика. Сашка виртуозно користи боје и светло у истицању свог доживљаја карактера портретисане особе. Посебна вредност овог

ОГЛЕДАЛО

ликовног рада је знатљиво коришћење површине као сликарског изражајног средства. Сашка вешто гради карактер портретисане особе. Веома осетљиво бележи спој оног чврстог и свега тананаог на људском лицу. Уочљиво је да ученица добро познаје анатомију човека. Истовремено, током рада, она акцентује емоције које модел изазива у њој као аутору и преноси их убедљиво на гледаоца уметничким средствима.

Теодора Раичевић експресивно користи бојене површине и светло моделујући људску фигуру, акт. Композиционо уравнотежена слика указује на сликарски поступак којем је целина опажајног поља приоритет. Познавање анатомије човека Теодора вешто користи у намери да сликом проговори о карактеру фигуре. Сваки део тела третира као део портрета особе, хармонично усаглашавајући топло-хладни колорит на целом акту. Фактура слике указује на знатљиво грађење слике коришћењем лазура и пасте.

Ликовни рад Марије Богићевић указује на високо софистицирану палету боја којом код посматрача постиже утисак сродан утиску која остављају дела врхунских мајстора импресионизма. Пејзаж, иако препознатљив као реалистичан мотив, није третиран као документ, већ као ликовна белешка доживљаја призора који је скоро надреалан у колориту, незауостављивом треперењу ваздуха и светла. Управо је реч о убедљиво израженом ликовном доживљају посматраног призора природе.

За трећу награду предлажем ликовни рад Оливере Жугић, ученице другог разреда Средње ликовне школе "Петар Лубарда" из Цетиња. Мртва природа је и цртачки и сликарски урађена храбро, са пажњом усмереном на изналажење онога што је "карактер" поставке. Оливера вешто користи основне и комплементарне боје, гради убедљиву слику водећи се принципом "мање је више". Поштујући попорције и међусобне односе свих елемената, она интерпретира виђено на експресиван начин - на пример користећи наранџасту боју која више није само основни тон поморанџе већ је симбол емоције којом ова ауторка гледа призор.

У категорији Фотографија Сандро Параџик је добио прву награду за фотографију *Улице Зајреба*. Урбани пејзаж приказан је вишедимензионално. Преклапање простора сугерише живо присуство различитости које творе кохерентну целину. Аутор фотографије уводи илузију покрета карактеристичну за временске уметности. Сандрова фотографија је истовремено документ лица улице и креација, тумачење тог лица. Централна фигура, силуета пролазника, у функцији је утиска мултиперспективе као главног актера фотографисаног простора.

Другу награду за фотографију је добила Ирина Поповић за фотографију *Мајеријализација личности*. Портрет као мотив Ири-

ОГЛЕДАЛО

на истражује проблемски: у ком су односу оно видљиво и оно невидљиво у посматрању сваке личности. Ауторка својом фотографијом не износи закључке о свом доживљају посматраног лица, већ искрено излаже своју упитаност пред посматраним лицем. Колико непрозирних или полупрозрачних велова има свако посматрано лице? И да ли познајемо сопствене велове гледајући друге? Ирина је храбро естетичким средствима поставила универзално важно етичко питање односа према својој и личности других људи.

Трећу награду је добила фотографија *Сивој* Сузана Страценски. Утисак спокоја који изазива огледајућа површина воде појачан је присуством бродића од папира. Сузана користи симболички приступ у исказивању своје идеје и свог доживљаја мира и склада. Користећи симбол огледала као и бродић од папира као симбол невиности и игре, ауторка подсећа да је простор игре такође природни простор, не само дечји, већ универзално људски. Када се игра, човек је у складу са свом природом: и оном коју зовемо спољашњом и оном коју зовемо унутрашњом природом.

Милица Ракоњац

сликар, Београд

OGLEDALO

OGLEDALO

ČASOPIS BEOGRAD

RASPISUJE KONKURS

3. BEOSEF

**Beogradski Ogledov srednjoškolski filmski festival
Srbije i regiona**

Na konkursu mogu učestvovati i učenici zemalja regiona (iz Crne Gore, Bosne i Hercegovine, Hrvatske, Makedonije, Slovenije...).

Kratak film (video-klip) **u trajanju do 10 minuta** poslati najkasnije **do 31. oktobra 2020.** na mejl adresu **ogledalo.blagovest@gmail.com.**

Kvalitet videa treba biti Codec: H.264 Frame rate: 25fps ili 30 fps Rezolucija: Standard Definition (4:3 aspect ratio) 640 x 480 px Standard Definition (16:9 aspect ratio) 640 x 360 px; 720p HD Video (16:9 aspect ratio) 1280 x 720 px; 1080p HD Video (16:9 aspect ratio) 1920 x 1080 px; Bitrate: SD: 2,000 – 5,000 kbit/s 720p: 5,000 – 10,000 kbit/s 1080p: 10,000 – 20,000 kbit/s; Audio: ACC-LC codec; data rate: 320 kbs sample rate: 48 kHz.

Mejl mora sadržati naziv rada, ime i prezime autora i razred, ime profesora/mentora, adresu škole i kontakt telefon.

Stručni žiri izabraće najbolje filmove i dodeliće po tri prve nagrade. Časopis **OGLEDALO** će organizovati projekciju najuspešnijih filmova **13. novembra 2020. godine.**

U Beogradu,
12. maj 2020 g.

ogledalo.edu.rs
